

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 50. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558587184/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

Albert allerede ved sin mægtige Indflydelse udvirket hvad han vilde og afsluttede det vigtigste med dem om det nødvendige Krigsstyr og om Udrustningen af Skibe og Mandskab. Nu tomte han Afskedsbageret med sin gæstfrie Vert og agtede næste Dag at afreise fra Roskild med sin Datter.

Da lille Rigmor hoppede ind i Stuen med Carl ved Haanden, afbrød Grev Albert den politiske Samtale om Kongens Erobringslyst og store Planer, hvori den gode nysgjerrige Borgemeister havde indviklet ham dybere, end han ønskede, men hvorved Greven dog stedse vidste at undvige ethvert Spørgsmaal, som han ikke troede sig berettiget til at besvare.

«Derom vil vi tale nærmere om ti Aar!» – sagde han afbrydende – og betragtede nu med Opmærksomhed den smukke undselige Dreng, som hans Datter trak hen imod ham. Ved Synet af den høje statelige Riddersmand fik Carl sin sædvanlige Kjækhed og Livlighed tilbage. Det maa enten være Kongen selv eller hans bedste Ridder, tænkte han og bøiede sig ærbødig for den fremmede Herre. Han erindrede sig Saxos Beskrivelse over Kongen og hans vigtigste Mænd og sagde nu høit og bestemt: «I er visselig Grev Albert, adle Herre, thi saaledes har man beskrevet mig Kongens bedste Ridder.» Ved disse Ord blev han blodrød, og slog Øinene ned af Undseelse.

«Hvad jeg ikke endnu er, haaber jeg med Guds og den hellige Michaels Hjælp engang at blive – svarede Greven med beskedent Selvtillid – jeg er ellers rigtignok Grev Albert, hvad vil du mig? vakkre Dreng!»

«Behøver I ikke en tro Kertesvend, adle Herre?» tog Drengen nu Ordet igjen og optog i sin Forlegenhed noget af Grevens alvorlige og bestemte Mine. «Jeg trænger til en dygtig Herre og Vaabenmester som Eder, – vedblev han med voxende Kjækhed – hos hvem jeg kan blive en god Væbner og, vil Gud og den hellige Michael, en brav Kongens Tjener og Ridder med Tiiden.»

«Hos hvem har du gaaet i Skole? Dreng!» – spurgte Greven forundret og smilede – du føier jo dine Ord heelt statelig, og teer dig allerede som en halv Ridder.»

«Teer jeg mig galt, strenge Herre, – svarede Carl – saa er det ikke min Læremesters Skyld; thi det var den gode Fader Saxo, en bedre Læremester har I selv vist ikke havt – her stege Taarerne ham i Øinene – han havde lovet at føre mig til Eder og bede Eder tage mig i